

Paris, 6 mai 2006

Domnului Traian Băsescu,
Palatul Cotroceni, București

Domnule Băsescu,

În 5 aprilie 2006, după ce Vladimir Tismăneanu îmi propusese - în numele Dvs. - să fac parte din Comisia prezidențială pentru cercetarea crimelor comuniste în România, pregătisem o scrisoare de răspuns la scrisoarea-invitație. În primul rând ceream de la statul român reparații: restituirea cetățeniei române, furate chiar înainte de a pleca din țară (în 20 noiembrie 1977); restituirea dreptului de a publica în România, furat de N. Manolescu prin editorialul “Adio, domnule Goma” din 1998, apoi prin campania de antisemitizare a mea, organizată în 2005, în vederea obținerii postului de ambasador la UNESCO.

După care treceam la chestiuni generale:

În acel moment nu cunoșteam numele celorlalți membri ai Comisiei, credeam însă că reuniți pentru a cerceta-clarifica *istoria României din ultimii 70 ani* ne vom înțelege între noi, oricât de adânci fuseseră neînțelegerile anterioare. Drept care propusesem:

- din Comisie, ca membri de onoare, să facă parte supraviețuitori dintre victimele comunismului: Gavrilă Ogoranu, plecat dintre noi între timp, și minunata sa soție (văduva lui Săbăduș, ucis în bătaie la Gherla, de către o “cunoștință” a mea: Goiciu), Vasile Paraschiv, Doina Cornea, Remus Radina, Cicerone Ionițoiu, Ion Varlam și alții și alții câți au mai rămas;

- din Comisie să *nu* facă parte acei autodeclarați “membri eminenți ai societății civile” care colonizaseră, de la 22 decembrie 1989, tribunele, prezidiile, balcoanele, platourile de televiziune, microfoanele, presa scrisă, posturile, bursele, pentru a ne explica nouă, neinformaților, nouă, naivilor cât și cum și pe unde “rezistaseră” ei comunismului: Blandiana, Liiceanu, Pleșu, Manolescu, Adameșteanu, Dan Pavel, Oișteanu, Jela, Stelian Tănase, Antohi, A. Mungiu, Pippidi... - lista era mult mai lungă.

Motivele pentru care acești “directori de conștiință” nu aveau ce căuta într-o asemenea Comisie:

- “trecutul de luptă anticomunistă” al lor: traficant post-festum, deci mincinos;

- cunoștințele lor de *istorie* în general, în special de **istorie contemporană a României**: nule, chiar dacă unii dintre ei se prezentau ca istorici.

Domnule Băsescu,

Această scrisoare a mea - pe hârtie - nu a putut pleca spre Dvs., pentru că invitația Dvs., scrisă, trimisă prin poștă (promisă prin V. Tismăneanu) nu a mai pornit înspre mine.

Între 11 aprilie și 14 aprilie a avut loc Marea Mișcare de Solidarizare Intelectuală (Română): “membrii de drept ai directoratului de opinie” din nefericita noastră țară, profesioniștii în prelingerea de la un prezidiu la o comisie; de la un colocviu la o dezbatere-asupra, cu tot scaunul autorepartizat lipit de șezut(ă), aflînd că V. Tismăneanu îmi propusese și mie participarea - chiar dacă uitase să menționeze că încă din 21 septembrie 2005 cerusem înființarea **Institutului pentru Studierea Terorii Bolșevice în România** - au intrat în panică, s-au adunat, au dat mână cu mână, ca de obicei pe meleaguri mioritice și tot pentru o cauză mizerabilă: expulzarea aceluia care *făcuse* ceea ce *ei nu făcuseră nici măcar în gând împotriva comunismului*.

Urmare: V. Tismăneanu (prost consiliat, dar cine să-i pedepsească pe foarte-proștii consilieri? - la urma urmei fiecare are consilierii pe care îi merită) a improvizat o “motivație” a anulării invitației mie adresate - în numele Dvs., Domnule Băsescu - pretextul invocat: aș fi publicat - pe internet! - scrisori de-ale tatălui său! Ce explicație improvizată, ce invenție debilă!

Pe când eram în relații cordiale (sic) V.T. îmi scrisese, nesimțitor la faptul că mă ofensează, mă rănește:

“*Rolul Dvs: mai ales pe tema represiunilor, studentimea, intelectualii. Nu trebuie să scrie[ți]: ați scris ce trebuia scris. Acum vin expertii, comisia citește, adaugă, etc*” (subl mea, P.G.)

Am înghițit jignirea, am reținut sugestia.

Chiar dacă nu mai fac parte din Comisie - vă propun:

Cum tot mi-am pregătit seria de scrieri postume, o ofer spre tipărire editurii Institutului Cultural Român. Să înceapă cu cele două volume de **Scrisuri** care adună articole, interviuri, conferințe publicate în presa occidentală între 1971 și 1978 - *pe când eu mă aflam în România* - apoi în exil, precum și cele din 1990 până în momentul de față. Presupunînd că îmi cunoașteți publicistica, vă rog să o recomandați lui H.R. Patapievici, director al Institutului și membru al Comisiei.

Domnule Bănescu,

Scopul meu, este în primul rând al unui scriitor frustrat: 20 de ani (1970-1990) am fost interzis în țară, deci samizdatizat; de la acțiunea extrem de colegială a lui N. Manolescu, am evoluat..., devenind, în România Liberă, un scriitor român internetizat;

În al doilea rând țelul urmărit este unul pedagogic:

Niciunul dintre membrii Comisiei nu cunoaște Istoria Contemporană a României: Sorin Alexandrescu, deși înalt specializat în prinderea prin scheme și săgeți a geniului lui Faulkner, N. Manolescu, strălucit recenzent al cărților de ficțiune și harnic autor de manuale îndrumătoare-spre-îndărăt, ca **Literatura română de azi. 1945-1965** - nu au nici o idee despre Istoria Țării lor (dacă ar fi avut una cât un bob de muștar, N. Manolescu nu ar fi luat lui I. Iliescu, imediat după Mineriada Sângeroasă din 13-15 iunie 1990 interviul legitimator al ilegiti-mului cu mâinile pline de sânge, numit de el "Omul cu o mare"); la fel S. Antohi: el este "istoric al ideilor", nicidecum al faptelor și al suferințelor românilor; Mihnea Berindei, turcolog emerit, rămâne autor al unui studiu despre vămile turcești, nu despre secolul al douăzecelea la români; cât despre Al. Zub el s-a specializat în Xenopol, în Kogălniceanu, în Pârvan - din care nu a mai ieșit, deci nu are idee, de pildă, despre "întâmplările" din timpul celui de al Doilea Război Mondial.

În aceste decenii din urmă am constatat cu tristețe, cu îngrijorare, cu oroare: românii noștri se află în relații conflictuale cu ceea ce se cheamă Istorie - deci *memorie*:

Neistoricii sunt "imuni" la *cronologie*, pentru ei *timpul* este... o neglijabilă, un accident: ce contează, la scara secolelor, că, de pildă, **28 iunie 1940** a fost *înainte* de **22 iunie 1941** ?, sunt sigur, nu *după*? și dacă a fost *înainte*, la ce ne slujește, azi: anulează prezentul mizerabil ?; dintre scriitorii români doar Eminescu și Sadoveanu au cinstit *istoria* cum se cuvine, pentru cei apăruiți după 1944 - conjuncturiștii din care ne-am făcut maeștri de gândire și de "creație" - istoria a reprezentat "un domeniu" în care erai obligat să te documentezi (ca în siderurgie, în piscicultură, în arpagicultură), iar tinerii care voiau să devină istorici, din spaimă-de-clasă, provocată de teroarea luptei-de-clasă, alegeau perioadele cele mai îndepărtate în timp, ca să nu care cumva să calce în groapa prezentului care putea duce drept la pușcărie.

Cât despre acea constantă *etică* necesară în studiul istoriei - nici vorbă: dacă etica era exclusă din estetică (astfel realizându-se înghețata fiartă specifică României bolșevizate de prietenii noștri luminători veniți de la Răsărit pe tancurile rusești în 1944, numită: “rezistență prin cultură”), ce să caute în istorie, considerată știință pură și dură...?

Domnule Bănescu,

Vă propun să facem noi, neistoricii, alfabetizarea istoricilor români din Comisia cu pricina.

Sunt convins: bibliografia oferită de volumele **Scrisuri** le va fi benefică: le va oferi câteva noțiuni elementare de istorie și de morală în abordarea istoriei. Totodată va fi folositoare și urmașilor, neamurilor lor: fii, nepoți, strănepoți și mai ales cumnate : aceștia/acestea vor afla, în sfârșit, ce este aceea Istorie a României Contemporane și cu ce se mănâncă ea.

Cu încredere,

Paul Goma